

48 (232). ԷՆ ՅԱՊՈՎ ԳԻԼԱՄ

Գեղացիմ՝ լերբ ու լեզվանի կնիկ կը մեռնի, մարդն ուր զլուխ
կը տփե, գիլա ու կըսե.

— Իմ ճրագ չընցա՛վ, իմ օր սեցա՛վ, վա՛խ, վա՛խ, վա՛խ:

Դրկեց մե կը մոտենա ուրին.

— Մա՛րդ, — կըսե, — չորի՞ն գիլաս, անջախ պրծար էդ ան-
լըռուց:

— Ա՛խ, ես էն չապով գիլամ, օր մկա՛ մեռավ, տաս տարի
չառե՛ջ պտի մեռնեք:

